

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitur Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In septem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la
Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

nouerit: te esse vocantem, & quanto afficiaris gaudio, si tuis pareat dictis.

§. II.

SED audiamus, quid sponsa iucundæ aded vocationi respondeat. *Expoliatus*, inquit, *me tunica mea quomodo induar illa?* Atque si diceret: graue mihi est è lectulo surgere, vt ianuam ei aperiam: ne iterum cogar vestem indnere, quam exui. *Lavi pedes meos, quomodo inquinabo illos?* si enim terram calcauero, maculabuntur. In hac sponsæ sententiâ duo excusationum genera intelligi possunt, quas homines habent, ne statim Dei vocationi pareant. Aliæ sunt propriæ otiosorum, pigrorum, ac deliciis deditorum, qui sunt hostes crucis ac laboris: ac propterea refugiunt officium ac ministerium onerosum, & curam animarum, præcipuè si non aded sit honorificum, nec lucram adferat, quale ipsa caro desiderat. Et hoc significat (vt inquit Theodoretus) quod dicit: *expoliatus me tunica mea, quomodo induar illa?* Quemadmodum enim homines, qui modicum, & quasi obiter dormire volunt, vt suæ necessitati satisfaciant, vt fieri solet circa meridiem, non se omnino exuunt; sed sedent in aliqua sede, aut vestibus indati iacent in lecto: & statim atque vocantur, festinanter surgunt: quando autem maiori cum quiete noctu dormire volunt, exuunt se, & iacent in lecto: quod si è somno excitentur, torpescunt ad surgendum; & respondent: extra tempus, & opportunitatem se vocari: sicut a respondit amicus ille amico suo pulsanti media nocte ad ianuam, ac petenti tres panes: excusauit enim se dicens: *se iam in cubili esse nec posse surgere*: ita etiam viri valde feruentes ac perfecti somnum & delicias huius vitæ valde obiter admittunt, & solum, vt suæ necessitati satisfaciant: vtentes (vt ait Apostolus) *hoc mundo quasi non utantur*: Ideoque vocati à Deo ad res obsequij eius, quale est Confessiones audire, cõcionari, & proximos morituros adiuuare: statim, valdeque facillè surgunt; & ad id, quod iniungitur, accurrunt, dicentes cù Samuele, cùm media nocte à Domino vocaretur: *Ecce ego: vocasti enim me*. Tepidi autem & imperfecti maiori cù mora, & quasi permanenter suscipiunt carnis delicias, quibus ex corde adhærescunt. Ideoque grauius ferunt è lecto surgere, in quo *verunt se tanquã ostiũ in cardine suo*: & quando Deus eos vocat ad res alicuius laboris, adinueniunt excusationes, ne eas aggrediantur; aut in aliud tempus reijciunt, dicentes: *expoliatus me tunica mea: quomodo statim induar illa?* redeat postea: quia nunc non est opportunum. O execrandam pigritiam, quæ talem excogitas excusationem, ne facias, quod Deus iubet! Et quodnam, quæso, tempus aptius ad laborem erit, quò, quo te vocat, qui est temporũ Dñs totq; beneficijs obstrictũ te habet, vt ei pròptè obedias? Propterea enim dixit Salomõ: *ne dicas amico tuo: vade, & reuertere: cras dabo tibi; cum statim possis dare*. Cùm igitur Deus non requirat à te, nisi quod potes facere: cur eum in aliud reicis tempus?

Vide. Titul.

a Luca. 11. 5.

b1. Corin. 4. 11.

c 1. Reg. 3. 5.

d Prover. 16. 14.

e Prover. 3. 28.

ALIAS excusationes adhibent homines Deum timentes, propterea profectus cupidi: sub prætecto scilicet, ac zelo non deficiente in rebus suæ perfectionis; & ob timorem non reddendi bonam rationem officij, quod sibi iniungitur. Et hoc Spiritu respondent (vt explicat S. Gregorius) Domino ipsos vocanti: *expolians me tunica mea*, bonis scilicet temporalibus, rerumque temporalium curas deposui, *quomodo ergo induam illa*, vt officium suscipiam Prælati plenum terrenis curis? *Lampedes mentis* affectibus terrenis, purificans me pro viribus à culpis etiam leuibus, quomodo ergo officium acceptabo alios iuuandi, in quo illos in quinabonem quidem cum periculo grauioribus culpas contrahendi? Non satis est, quod qui me vocat, sit Deus: quia imbecillitas mea est magna. Nam etiam vocauit & elegit *Moysem & Aaron & Heli* in Lege veteri; & Iudam aliosque multos in Lege Noua: quorum quidam in re aliqua grauius impegerunt: alij verò & impegerunt, & suâ culpâ perierunt: nollem ego in huiusmodi infelicitatem incidere. Hæc excusatio est eorum, qui maximè sunt Spirituales. Quæ aliquando prouenit ex eo, quod plus quàm par est, interioribus collectioni adhaereant: ne voluptate illa priuentur, qua ibi afficiuntur. Interdum etiam prouenit ex solo timore suæ perditionis; & ne eam offendant, cui maximè placere intendunt. Nam reuera est difficile (vt prædictum est) versari inter spinas, & ab eis non pungi; & calcare (vt ait S. Hieronymus) terram pedibus ita, vt nec puluis nec lutum eis adhaereat. Et propter huiusmodi timorem proponunt Domino nostro difficultatem; non vt laborem officij, sed vt periculum, quod in eo timent edugiant.

f Exod. 3. 20.
6. 4. 15

Epist. ad
Damasium
de r. isaia
visione.
S. Aug.
Tract. 56.
& 57. in
Ioan.

3

g Cant. 5. 4

AUDIENS Sponsus responsum Sponsæ suæ, & causas quibus illa inerte-
tebatur: voluit, efficaciori vocatione eam vocare, ne torpesceret, aut
timeret: ideoque illa addit: *g dilectus meus misit manum suam per foramen*
vt pessulum ostij mei remoueret; & venter meus intremuit ad tactum eius. Ad
habens enim dilectissimus hic Dominus manum omnipotentis suæ, pe-
netrat per foramen luminis naturalis, & fidei; & illustrat intellectu motum
cælestis lucis abundantia, vt sentiat anima vim & efficacitatem quatuor
titulorum, quos Sponsus, dum eam vocat, proponit; & ita Spiritum ac-
cipiat, vt excusationum pessalum, & impedimenta remoueat, quæ ha-
bet, aut habere se fingit: ne suam deserat recollectionem, & obediat
quæ ipse iubet. Quæ videns hac luce extremam fidelium necessitatem
& auxilia, quæ Deus ipsi ad eos iuuandos offert; & iacundam adeo instaurati-
onem, qua Sponsus id petit: totum eius cor ac vitcera contremiscunt; &
affectibus amoris & compassionis ita emolliuntur, vt statim surgat vt apertus
dilecto suo, excutiendo omnem torporem, & ostendendo verum ac sol-
idum erga ipsum amorem. Sed quomodo surrexit? *Manus mea inquit*

stillauerunt myrrham, & digiti mei pleni myrrha probatissima. Auxilio enim, quod ei potens manus Dei præstitit; manus eius, hoc est animæ facultates, producere cæperunt myrrham excellentis mortificationis, qua repleuit omnes digitos affectuum suorum, & opera ipsa particularia in magna copia, sed cum magna prudentia: ut quæcunq; haberet impedimenta, remoueret. Idcirco ait: *pellulum ostii mei aperui dilecto meo* Potuisset procul dabo Dominus noster manu suæ omnipotentis solus remouere pessulæ totumq; opus perficere: non tamen id vult; sed ut etiam ipsa anima surgat, suasq; manus coniungat manibus Dei, ut simul ostium aperiant. Deus eam præuenit gratia excitante, & continuo suo auxilio eam iuuat, ac fouet iuxta illud Apostoli: *h laboraui, non ego, sed gratia Dei mecum* gratia enim eius præcipue totum hoc opus perficit. Illa enim efficit, ut manus replentur myrrha, non quacunq; re, sed probatissima, & purissima; talis enim esse debet mortificatio Prælatorum, & operariorum Euangelicorum: ut mortificent torporem, delicias, & honorem, propriamq; voluntatem ac iudicium; &, quod amplius est, etiam nimium affectum ad suam recollectionem, & spirituales delicias; cum etiam his amor proprius foueri soleat, quin retrahunt hominem, ne accedat ad ea, quæ iubet Deus. Nec dixit os stillasse myrrham, sed manus; præcedere enim debet operum mortificatio eiusdem prædicationem; immò in ipsamet eius prædicatione debet eius opus exerceri, studendo in omnibus placere Deo, & non hominibus, nisi ob solum eius amorem. Hæc etiam gratia est, quæ præcipue aperit ostium cordis, & fidei, ac obedientiæ aures: pessulum remouens, quo ocluso aditum Deo prohibebant, magnos adferenti thesauros in auxilium aperientis. Quamuis autem multi sint obices hunc Dei ingressum prohibentes: folius tamen pessuli meminit: quia omnes ut plurimum uno præcipue detinentur, qui cæterorum sit radix. In aliis enim pessulus est superbia, & honoris ambitio; in aliis ignauia, & affectus ad delicias: vnusquisq; autem illum obicem auferre debet, qui maxime ipsi est impedimento; n-que est melior ratio illum remouendi, quam incipere statim exercere officium, & ministeria, quæ Deus iniungit, obediendo in exacta fidelique executione. Et hoc, ait Rupertus significare etiam sponsam, cum dixit: *pellulum ostii mei aperui*, hoc est silentium, quo eius os erat oclusum. Nam prius ob contemplationis amorem firmiter decreuerat silentij virtutem amplecti; & ita suum os claudere, ut non se immisceret colloquiis proximorum. Cum autem voluntatem Dei agnouit ipsam vocantis ad hoc munus, remouit pessulum, & rumpens silentium, cepit prædicare, & cum omnibus agere, ut illos lucraretur, & ad gloriam dilecti sui ædificaret.

Ita Corin. 15. 10.

Ita Guilhel. mus.

Vide Marti. Del. 210.